

عنوان مقاله:

نحوه مواجهه امیرالمومنین(ع) با صاحبان قدرت

محل انتشار:

دوفصلنامه فقه حکومتی، دوره 2، شماره 4 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

محمد جواد ارسطا - دانشیار گروه حقوق عمومی و بین الملل دانشگاه تهران

امید خاکی - دانش آموخته کارشناسی ارشد حقوق عمومی دانشگاه مفید

خلاصه مقاله:

یکی از مهم ترین وقایع تاریخ سیاسی صدر اسلام مسئله خلافت و جانشینی نبی مکرم اسلام(ص) است، زیرا با وجود تاکید صریح و روشن پیامبر(ص) بر امامت و خلافت بلافضل امیرالمومنین علی(ع) متاسفانه این اتفاق رخ نداد. شورایی که در سقیفه تشکیل شد این حق مسلم را از امام علی(ع) غصب کرد و دین نوپای اسلام و جامعه اسلامی را از هدایت و رهبری آن امام محروم ساخت. اما نکته ای که در این ماجرا درخور تامل است، نحوه مواجهه امام(ع) با این بدعت خطرناک است، که مدارا و مصلحت انگاری را در سیره سیاسی امام علی(ع) نشان می دهد. نوع مواجهه ای که امیرالمومنین(ع) در برابر این تضييع حق بر گزیدند، بر توجه به مهم ترین مصالح اسلام و مسلمین و تاکید بر همگرایی اسلامی استوار بود. امام علی(ع) ضمن پرهیز از مقابله مسلحانه و دیگر روش های تحریک آمیز، همکاری نسبی با حکومت را در پیش گرفتند و در بسیاری از مواقع، مشورت های راهبردی به خلفای سه گانه دادند، اما درعین حال از پذیرش مسئولیت در حکومت آنان امتناع کردند. باین حال امام علی(ع) ضمن تاکید همیشگی بر حق خود، در مورد حق ضایع شده خویش روشن گری می کردند. در نهایت ایشان هنگامی خلافت مسلمین را پذیرفتند که خواست واقعی مردم بر این امر استقرار یافت.

کلمات کلیدی:

امیرالمومنین، خلفای صدر اسلام، مصلحت اهم، پرهیز از تفرقه، حفظ وحدت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/888686>

